

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/191/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113211606
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5113211606.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a JUDr. Adriany Gallovej, v právnej veci žalobcu: CD Consulting, s.r.o., so sídlom Politických vězňů 1272/21, Nové Město, 110 00 Praha 1, IČ: 264 29 705, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: G. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. D. XX, XXX XX M. T., o zaplatenie sumy 798,87 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/244/2013-99 zo dňa 23.05.2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/244/2013-99 zo dňa 23. 05. 2016 potvrdzuje.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd postupom podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007 (v ďalšom texte už len „Nariadenie“) vydal bez pojednávania proti žalovanej (označenej ako odporkyňa) rozsudok, ktorým ju zaviazal na zaplatenie žalovanej istiny 798,87 Eur s príslušenstvom v prospech žalobcu (označeného ako navrhovateľ). Žalobu odôvodnil tým, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú žalovaná vystavila dňa 09.02.2010 na zmenkovú sumu 948,87 Eur, keď žalovaná sa zároveň zaviazala aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne od 31.08.2010. Vystaviteľka doposiaľ zaplatila sumu 150,00 Eur, všetko na zmenkovú sumu. S poukazom na listinné dôkazy (spis Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 10Er/691/2011, zmenku zo dňa 09.02.2010) so súčasťou citáciou viacerých ustanovení Nariadenia, Smernice č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (v ďalšom texte už len Smernica), zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Sb. (v ďalšom texte len „zákon č. 191/1950 Sb.“), ako i ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch totiž dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

2. Ako primárny dôvod zamietnutia žaloby súd prvej inštancie označil/pomenoval skutočnosť, že žalobca napriek výzve súdu v zmysle článku 4 bod 4 Nariadenia žalobu nedoplnil a neopravil, pričom o procesnom dôsledku jej nedoplnenia bol riadne poučený.

3. Ak by však žalobca aj žalobu doplnil, okresný súd konštatoval existenciu ďalších dôvodov pre jej zamietnutie. Vzhľadom na povinnosť vnútroštátneho súdu (rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10 zo dňa 16.11.2010) - v každom štádiu konania aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu sankcií obsiahnutých v zmluve o úvere, totiž v prejednávanej veci aplikovať spotrebiteľské právo. V danej spojitosti mal súd prvej inštancie z pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 10Er/691/2011 preukázané, že zmenka priložená k žalobe bola vystavená na zabezpečenie

spotrebiteľského úveru poskytnutého spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava, IČO: 35 807 598 (veriteľom) žalovanej (dlžníčke). Výška úveru bola podľa úverovej zmluvy dohodnutá na 400,00 Eur, výška poplatku na 392,00 Eur. Žalovaná ako dlžníčka mala celkovo vrátiť vyššie označenému veriteľovi sumu 792,00 Eur. Právna úprava platná v čase vystavenia zmenky (konkrétne ust. § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 09.02.2010) zakazovala splnenie dlhu od spotrebiteľa alebo inej osoby zmenkou alebo šekom v súvislosti s poskytovaním úveru. Veriteľ mohol prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva, maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, čo v súdenom prípade predstavuje sumu 120,00 Eur (30 % istiny z 400,00 Eur poskytnutého úveru). Žalobca si v tomto konaní uplatňuje žalobou právo na zaplatenie istiny 798,87 Eur, ako aj zmenkový úrok a úrok, hoci podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia má veriteľ zákaz zmenku prijať a povinnosť kedykoľvek ju na požiadanie vydať dlžníkovi, čo platí aj v prípade zmeny majiteľa zmenky alebo postúpenia práv zo zmenky. Pre neplatnosť dohodnutého zabezpečenia záväzku z dôvodu jeho rozporu so zákonom, potom súd nemohol žalobe vyhovieť ani sčasti, tento dôvod bol aj dôvodom zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia v exekučnom konaní začatého na návrh pôvodného veriteľa (POHOTOVOSTĚ, s.r.o.). V závere svojho odôvodnenia okresný súd zdôraznil, že pri zmenke ako cennom papieri treba striktno rozlišovať neplatnosť zmenky pre nesplnenie podmienok podľa zmenkového a šekového zákona č. 191/1950 Sb. od neplatnosti dojednaní o vystavení a vyplnení zmenky za účelom zabezpečenia pohľadávky veriteľa zo spotrebiteľských právnych vzťahov.

4. Podporne okresný súd poukázal na spoločné stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. októbra 2015 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdov Slovenskej republiky 8/2015 pod č. Cpj 93/2015 prijatého z dôvodu nejednoznačnosti výkladu dotknutej problematiky. V zmysle záverov tohto stanoviska aj v tzv. zmenkových veciach, pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou, či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnej žalovanej ich náhradu nepriznal, keďže si toto procesné právo v konaní proti žalobcovi neuplatnila.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie.

7. Už na tomto mieste odvolací súd považuje za nutné konštatovať, že hoci odvolanie je zdanlivo rozsiahle, žalobca v jeho rámci opakovane uvádza tie isté argumenty (neraz dokonca úplne identicky slovné formulované) a neprimerane obširne cituje z rozhodnutí súdov v iných (údajne skutkovo a právne zhodných) veciach. Zároveň z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe (§ 186 CSP), že takmer totožné odvolania podal žalobca i v iných veciach, v ktorých vystupuje na rovnakej procesnej strane a uplatňuje práva zo zmenky s odkazom na Nariadenie č. 861/2007; a to bez ohľadu na konkrétne východiská, úvahy a závery súdov prvej inštancie. To znamená, že svojím charakterom ide (okrem iného tiež) o formulárové odvolanie.

8. Odvolateľ vytýkal okresnému súdu, že vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi (úverovou zmluvou, exekučným spisom), ktoré dokazovanie strany sporu nenavrhovali. Navyiac súd nemal oprávnenie rozhodnúť vec na nariadenom pojednávaní, keďže ani jedna strana o to nepožiadala. Pokiaľ žalobca v konaní predložil ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, súd v súlade s prejednávajúcou zásadou ovládajúcou sporové konanie mal rozhodnúť o jeho nárokoch len z tohto ním predloženého dôkazu a bez nariadenia pojednávania. Z uskutočnených prednesov sporových strán počas písomnej fázy konania (koncentračná zásada v zmysle článku 5 Nariadenia) a z vykonaného dokazovania nevyplývala podľa odvolateľa potreba vykonať ďalšie nenavrnuté dôkazy.

9. Ďalej žalobca poukázal na znenie ust. § 17 zákona č. 191/1950 Sb., z ktorého vyplýva, že žalovaná nie je vo všeobecnosti oprávnená vznášať kauzálné námietky voči majiteľovi zmenky. Mohla síce vzniesť určité námietky, no následne znáša dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení

a nie je prípustné, aby túto iniciatívu prevzal v konaní súd. Napokon odvolateľ poukazoval na povahu/charakter zmenkového záväzku, ktorý je priamy, bezprostredný, nesporný, abstraktný, samostatný a celkom nezávislý aj od zabezpečovanej pohľadávky. Zdôraznil, že nadobúdateľ zmenky je chránený a nemožno mu rozpor s dohodou o vyplňovacom práve namietat, okrem prípadu zlomyseľnosti alebo hrubej nedbanlivosti. Napokon odvolateľ sa nestotožnil so závermi prezentovaného stanoviska NS SR č. Cpj 93/2015 zo dňa 20.10.2015, ktoré podľa jeho názoru vychádza z viacerých nepravdivých premis.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ust. § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Vzhľadom na to, že vec bola predložená krajskému súdu na rozhodnutie za účinnosti nového procesného kódexu (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok), odvolací súd bol povinný pri svojom postupe aplikovať novú právnu úpravu (§ 470 ods. 1 CSP) s tým, že účinky procesných úkonov strán sporu i súdu prvej inštancie ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd prispôbil terminológiu novej právnej úprave, ktorá reguluje civilné sporové konanie.

12. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu a vecne správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. (účinného v čase rozhodnutia okresného súdu, aktuálne sú kritériá odôvodnenia rozsudku predmetom úpravy § 220 až § 222 CSP). Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Zásadná odvolacia námietka týkajúca sa nemožnosti vykonania dokazovania bez návrhu niektorej z procesných strán neobstojí. Takéto oprávnenie totiž vyplývalo súdu priamo z textu zákona - § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p.; aktuálne túto možnosť súdu upravuje ust. § 295 CSP. Výnimočnosť takéhoto postupu je daná osobitným významom „európskeho“ rozmeru ochrany spotrebiteľa.

14. Ani námietka žalobcu, že súd mal v prejednávanej veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí. Hoci z článku 5 ods. 1 Nariadenia vyplýva, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu je v zásade písomné, súd alebo tribunál má možnosť nariadiť ústne pojednávanie, ak to považuje za potrebné alebo ak o to požiada niektorá zo strán, (ktorú žiadosť môže súd alebo tribunál, ak sa domnieva, že vzhľadom na okolnosti prípadu ústne pojednávanie zjavne nie je potrebné pre spravodlivé vedenie konania). Základom pre rozhodnutie súdu vo veci samej bez nariadenia pojednávania sú (§ 115a ods. 1 O.s.p.) zhodné (nespochybné) listinné dôkazy predložené účastníkmi konania (teraz stranami), bez toho, aby sa nimi vykonávalo dokazovanie v zmysle ust. § 120 a nasl. O.s.p. Pokiaľ by okresný súd v prejednávanej veci nenariadil pojednávanie, nemohol by ani vykonať dokazovanie spôsobom stanoveným zákonom, t.j. prečítaním listinného dôkazu alebo jeho časti alebo oznámením jeho obsahu (§ 129 ods. 1 O.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania), ktoré bolo možné vykonať iba podľa zásad uvedených v ust. § 120 a nasl. O.s.p. na pojednávaní. Ak súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z obsahu exekučného spisu, ktorý nebol súčasťou listín predložených žalobcom spolu s podaním žaloby, pričom takýto dôkaz nebol ani obsahom podania žalovanej, okresný súd postupoval správne, keď vo veci samej rozhodol na nariadenom pojednávaní.

15. Nadväzne platí, že len samotná skutočnosť, že žalobca uplatní svoj nárok podľa Nariadenia č. 861/2007 s „využitím“ inštitútu zmenky neznamena, že súd nemusí (v zmysle ponímania odvolateľa vôbec) reflektovať a rešpektovať svoje zákonné povinnosti v konaniach „so slabšou stranou“ - spotrebiteľom. Napadnuté rozhodnutie totiž správne zohľadňuje, že v rámci politik Európskej únie je ochrana spotrebiteľov jedným z jej hlavných a trvalých cieľov, pričom táto hodnota je postavená na roveň iných hodnôt verejného poriadku. V nemalej miere (vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam súdeného prípadu) účelovým až zavádzajúcim je preto odvolateľom podsúvaný záver, že v prípade uplatňovania nároku zo zmenky nie je súd oprávnený prihliadnúť na kauzálny základ

konkrétneho hmotno-právneho vzťahu. Presne v opačnom duchu je totiž aj v judikatúre Európskeho súdneho dvora, resp. Súdneho dvora EÚ, definovaná pre všeobecné (vnútroštátne) súdy povinnosť/nevynutnosť skúmať i pri nároku zo zmenky postavenie žalovanej ako spotrebiteľa.

16. Nemožno sa stotožniť ani s nesúhlasom odvolateľa so spoločným stanoviskom občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. októbra 2015 č. Cpj 93/2015 pod č. R 93/2015, reflektujúceho práve opísané charakteristiky spotrebiteľskej strany. Žiada sa pritom dodať, že nie je porušením práva na (riadne) odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasťou základného práva na spravodlivý súdny proces, resp. ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu. Napadnutý rozsudok okresného súdu dôsledne vychádza z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako jednej najvyšších súdnych autorít.

17. Odhliadnuc od uvedeného platí, že pokiaľ okresný súd žiadal žalobcu o doplnenie jeho skutkových tvrdení (zaslaním tlačiva C) tak, aby predmetný prieskum - osobitne z hľadiska spotrebiteľskej právnej ochrany - mohol vykonať, žalobca na výzvu nereagoval, v podstate len odmietnutím jej splnenia pri zotrvávaní na svojom (nesprávnom) názore, že pre vyhovie jeho nároku postačuje, ak predložil zmenku; vôbec teda nereagoval na konkrétnu požiadavku súdu. Nadväzne zamietajúce rozhodnutie prvoinštančného súdu plne zodpovedá Nariadeniu č. 861/2007; čo v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd aj jednoznačne vyjadril.

18. Uvedené samo o sebe postačuje pre zamietnutie predostretej žaloby. Pokiaľ okresný súd uviedol i ďalšie okolnosti zamietnutia žaloby, v zásade nad nevynutný rámec „iba“ (aj v širších súvislostiach) vysvetlil nedôvodnosť uplatňovaného nároku žalobcu. Ten pritom ani v priebehu konania neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by aspoň nasvedčovali tomu, že základný právny vzťah medzi jeho právnym predchodcom a žalovanou nebol vzťahom spotrebiteľským. Napokon, v nadväznosti na konkrétne závery o nedostatkoch zákonných náležitostí zmluvy o úvere (v ktorej má zmenka právny základ), vedúcich k následku v podobe bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, resp. úvahu o prekročení stanoveného limitu (30 % z istiny) pre prípustnosť zabezpečovanej zmenky, absentuje zo strany odvolateľa v jeho opravnom prostriedku akákoľvek protiargumentácia. Odvolací súd v tejto spojitosti zdôrazňuje principiálnu zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania a viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi, pričom platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevynutnú procesnú aktivitu strany sporu/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než stranou sporu v odvolaní vznesených námietok. Aj opísaný prístup odvolateľa preto nevynutne viedol k jeho procesnému neúspechu v odvolacom konaní.

19. Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle v tom čase účinného ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil. V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu v prvej vete výroku ako vecne správny potvrdil.

20. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (veta druhá výroku), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)